

La pressa

Dv, 16/09/2011 per Laia de Ahumada

[Paraules des del silenci](#)

«El Regne del cel és dels qui són com ells» (Lc 18,15), va dir Jesús referint-se als infants. Jo em pregunto tot sovint què volia significar amb aquestes paraules. Es diuen moltes coses, però ja se sap que hom entén en la mesura que experimenta.

El primer dia d'escola em trobo pel carrer una mare portant de la mà un d'aquests petits —tres anys com a molt—. Ell camina encara amb la son enganxada als ulls i ella li fa un repàs del fantàstic dia que li tocarà viure: poques hores d'escola, veuràs els teus amics, al migdia et recollirà l'avia, a la tarda ens ho passarem d'allò bé... El nen no diu res perquè possiblement no l'importa gens el que passarà després d'aquell moment que està vivint: camina, cap a no sap a on, agafat de la mà de la seva mare. Ja en té prou.

Els petits no tenen cap més futur que el present, per això el viuen tan intensament, i per això mai no tenen pressa i tot els embadaleix. Potser per això s'assemblen tant als vells, i potser també per això els vells es fan infants: per poder entrar al Regne del cel. La gent gran no té pressa, camina a poc a poc com un infant; el cos se li encongeix, com si volgués fer-se menut per poder entrar pel forat d'una agulla; i només té llargues hores de present on, però, es fa difícil embadalir-se.

L'infant no té pressa, té present; i el present el portarà al futur, que és present mentre ell el viu. Per això no s'hi amoïna. Senzillament, viu i confia.